

„Що думашъ, бабо? отговорило момчето. Азъ ще ѝ слугувамъ повече отъ васъ“.

Така тѣ му дали дъщеря си.

II.

Еднажъ то ѝ постлало до огнището да се грѣе. Огънътъ билъ силенъ, та я припекълъ, а тя зела да дума: „отмжкъ, отмжкъ!“ Ала никой не дошълъ да я отмжкне. Викала тя: „отмжкъ, отмжкъ!“ а огънътъ я тѣй силно напекалъ, че изохкала: „отмж-жкъ!“ и рипнала изеднажъ назадъ.

Другъ пжтъ момчето ѝ постлало до вратата. Врѣмето било студено. Поседѣла, що поседѣла, станало ѝ студено, па захванала да дума: „примжкъ, примжкъ!“ Пакъ никой не я примжквалъ. Седѣла тя и мислѣла, ала не могла вече да трае на студа, та изохкала: примжжкъ!“ и се привлекла сама до огъня.

Една сутринъ момчето се нагласило да иде на оранъ. За да подсѣти жена си, рекло на възглавницата ѝ: „Възглавницо, азъ отивамъ да ора, а ти ще сготвишъ и ми донесешъ обѣдъ на нивата — чу ли? Хемъ да бързашъ!“ Казалъ това и заминалъ.

Станало обѣдъ, а жена му стои, дѣто я оставилъ мжжътъ ѝ. Станало пладне, тя пакъ не мърда. Седѣла, седѣла, па не могла вече да търпи отъ гладъ и почнала да дума на възглавницата: „Възглавницо, чу ли, що ти поржча мжжъ ми? Хайде-де! Хайде скоро да му носишъ обѣдъ на нивата!“ Като казала това, измжкнала възглавницата подъ себе си и я захвърлила къмъ вратата.

Вечеръта мжжътъ се върналъ въ кжщи, гледа възглавницата захвърлена къмъ вратата и почналъ да я мъмре: „Възглавницо, защо ми не донесе днесъ ядене? Нали ти поржчахъ?—Цѣлъ день съмъ гладувалъ“. А жена му зела да я клевети: „Думахъ ѝ, мжжо, и азъ я карахъ, ама не ще да ме слуша. Не се помръдва отъ вратата!“

„Чакай да я набия, та да видимъ не ще ли!“ казалъ мжжътъ, взелъ възглавницата, та я турилъ на